

IV

Silento falas ! De nun ĉiu
 Aŭskultas plenkredulo
 Pri l' *Sonĝinfano* kiu vivas
 Kun bird' kaj best' kunulo,
 Kunul', jen kiel arbo alta,
 Jen eta kiel kulo.

V

Tre ofte volus la laculo
 La Sonĝon maldaŭrigi,
 Promesas je sekvanta fojo
 Ĝin iom plilongigi.
 "Jam venis la sekvanta fojo,
 Nin volu kontentigi !"

VI

Do kreskis plu la Mirlandaĵoj
 Iom post iom, grade :
 Naskiĝis ĉiuj en boato
 Dum vagis ni remade.
 —Subiras sun', do hejmen gaje
 Ni remas babilade.

VII

Jen *Alici'*. Akceptu ŝin
 Kaj ĝardu en memoro :
 Al pilgrimint' ja kara estas
 El malproksim' la floro ;
 Velkinte ĝi memorojn vekas
 Valorajn pli ol oro.

LA AVENTUROJ DE ALICIO EN MIRLANDO

ĈAPITRO I

MIRINDA FALEGO !

ALICIO, jam longan tempon sidinte apud sia fratino sur la deklivo, tre enuiĝis pro senokupo. Unu, du foje ŝi prove rigardis en la libron kiun la fratino legas, sed povis vidi en ĝi nek desegnojn nek konversaciojn, kaj "por kio utilas libro," pensis ŝi, "enhavanta nek desegnojn nek konversaciojn?" Ŝi do ekpripensis—ne tre vigle ĉar la tago estis varma, kaj ŝi sentis sin tre dormema—ĉu la plezuro fari ĉenon el lekantetoj valorus la laboron sin levi kaj kolekti lekantetojn, kiam tutapude preterkuris Blanka kuniklo kun paleruĝaj okuloj.

Tio ja ne estis *tre* mirinda, ankaŭ ne ŝajnis al Alicio *tre* eksterordinare aŭdi la kuniklon diranta al si:—

"Ho, ve! mi malfruos!"

(Kiam poste ŝi pripensadis la aferon, ŝajnis al

A

r